

Arrest

nr. 113 746 van 13 november 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 juli 2013 waar de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Tsjetsjenië.

In januari 2006 vluchtte u met uw familie naar België waar u op 25/01/2006 samen met uw ouders O.D. en L.D. (O.V. 5.870.695) asiel aanvraag.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald.

Uw vader verklaart het volgende:

"U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Bratskoje (Tsjetsjenië).

In mei 2003 vond er een aanslag plaats in Znamenskoje. Militairen voerden hierna zuiveringsacties uit in uw dorp.

Eind mei 2003 vielen gemaskerde militairen uw woning binnen. U werd meegenomen en in een kelder ondervraagd. Ze vroegen u wie de aanslag had gepleegd. U werd zwaar mishandeld. U werd gedwongen om bepaalde papieren te ondertekenen. U weet niet wat er in deze documenten stond. Na twee weken opsluiting werd u door uw familie vrijgekocht. U wou niet naar een hospitaal gaan. U was gedurende een maand bedlegerig en werd verzorgd door uw moeder.

Hierna dook u onder bij familie.

In 2005 werd uw oudste zoon S. opgeroepen om zijn legerdienst te doen. Hij kreeg een uitstel voor zes maanden.

In juli 2005 vond er opnieuw een aanslag in Znamenskoje plaats. Later die dag vielen militairen uw woning binnen. Alleen uw zonen waren thuis. Uw twee oudste zonen werden geslagen. Ze dreigden uw zonen aan te houden indien u niet zou komen opdagen.

Hierop besloot u met uw gezin uw land van herkomst te ontvluchten.

In augustus 2005 werd u met uw gezin door de autoriteiten opgepakt in Polen.

U voelde zich niet veilig in Polen. U vernam dat onbekenden naar uw familienaam informeerden. Er vonden meetings plaats om Tsjetsjenen uit Polen te zetten. Er vond ook een moord plaats op een Tsjetsjeen.

Na twee maanden trok u met uw gezin naar Slowakije en vervolgens naar Oostenrijk.

In Oostenrijk verbleef u twee dagen. U vernam er dat ze mensen naar Rusland repatrieerden.

U wou dit in elk geval vermijden omdat u niet zou geweten hebben waar in Rusland u afgezet zou worden.

Hierop keerde u in oktober 2005 zelf met uw gezin terug naar Tsjetsjenië. Jullie verbleven er twee maanden ondergedoken bij de nicht van uw vrouw in Dolinsk. Uw neef zei dat u nog steeds gezocht werd en dat dit altijd zo zou zijn.

Uw zoon S. was ondertussen opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen hetgeen hij niet wil doen omdat er veel dienstplichtigen omkomen in het leger.

Midden december ontvluchtte u met uw gezin uw land van herkomst. Na een verblijf in Wit-Rusland kwamen jullie naar België waar u op 25/01/2006 samen met uw vrouw L.D. (O.V. 5.870.695) en uw meerderjarige zoon S. (O.V. 5.870.702) asiel aanvraag.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw paspoort, en deze van uw vrouw en zoon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, 2 convocaties voor uw zoon S. m.b.t. zijn legerdienst, 3 treintickets Grozny – Noord-Ossetië, een attest dd. 26/07/2005 van de administratie van Bratskoje dat vermeldt dat uw neven zijn verdwenen, een internetartikel over de legerdienst in Rusland, een internetartikel over gebeurtenissen in een opvangcentrum in Polen, een medisch attest dd. 23/06/2006, en documenten van de Poolse en Oostenrijkse asielinstanties. Ondertussen heeft u vernomen dat de autoriteiten (politie, FSB) in Tsjetsjenië nog steeds op zoek zijn naar u en uw zoon S.."

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader O.D. (O.V. 5.870.695).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw vader hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Uit uw verklaringen en deze van uw vrouw en uw zoon S. blijkt dat jullie de Russische Federatie zijn ontvlucht omwille van de volgende redenen: enerzijds werd u in mei 2003 opgepakt en mishandeld door militairen waarna u bij vrijlating ondergedoken ging leven en sindsdien gezocht wordt door de Russische autoriteiten, ten gevolge hiervan werden uw twee oudste zonen in juli 2005 mishandeld door militairen die op zoek waren naar u; anderzijds werd uw zoon S. opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen hetgeen hij niet wilt doen omdat er veel dienstplichtigen omkomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw handelingen nadat u met uw gezin in 2005 een eerste maal uw land van herkomst had verlaten en naar West-Europa kwam, niet te rijmen vallen met een dringende nood aan internationale bescherming voor u en uw gezin. Ook zijn uw verklaringen hierover incoherent hetgeen niet bevorderlijk is voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat toen u in 2005 voor de eerste maal uw land van herkomst had ontvlucht, u achtereenvolgens twee maanden in Polen verbleef, twee weken in Slovakije en twee dagen in Oostenrijk.

U verklaart (CGVS I p. 1) dat u in Polen asiel wou aanvragen, dat u niet weet of u er asiel heeft aangevraagd maar dat u er door de autoriteiten werd opgepakt.

Onmiddellijk hierna ontkent u uitdrukkelijk asiel te hebben aangevraagd in Polen.

U ontkent eveneens in Slovakije of Oostenrijk asiel te hebben aangevraagd maar stelt dat jullie er wel werden opgepakt. Uw vrouw (CGVS I vrouw p. 1) en zoon (CGVS I zoon p. 1 & 13) verklaren eveneens dat jullie in deze landen geen asiel hebben aangevraagd.

Nochtans blijkt uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal (zie hit Eurodac dd. 25/01/2006 en de documenten van de Poolse en Oostenrijkse asielinstanties) dat jullie effectief asiel aanvroegen in Polen op dd. 03/08/2005, in Slovakije op dd. 30/09/2005 en in Oostenrijk op dd. 13/10/2005.

Uw raadvrouw stelt hieromtrent (CGVS zoon p. 20-21) dat jullie 'asielaanvraag' en 'aanhouding' verwarren, dat jullie er geen asiel wilden aanvragen en daardoor denken dat jullie er geen aanvroegen, maar dat jullie in deze landen weldegelijk een asielaanvraag hebben ingediend.

Deze door uw raadvrouw aangehaalde motivering kan niet worden weerhouden.

Zo gaven jullie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pt. 41; DVZ vrouw pt. 41; DVZ zoon pt. 41) steeds te kennen dat jullie in augustus 2005 asiel hebben aangevraagd in Polen en deze in september 2005 hebben stopgezet, waaruit aldus blijkt dat jullie weldegelijk het verschil kennen tussen deze begrippen.

Deze vaststelling is pertinent.

Uit jullie verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt meer bepaald dat jullie afstand deden van jullie aanvraag voor internationale bescherming in Polen om reden dat jullie zich in Polen niet veilig voelden, dat de Kadyrovtsi Polen vrij kunnen binnenkomen, dat er gevallen gekend zijn van mensen die door Polen werden uitgeleverd aan Rusland, dat het Poolse volk betoogde tegen de Tsjetsjenen en wilden dat alle Tsjetsjenen zouden uitgeleverd worden.

U had ook van andere Tsjetsjenen gehoord dat bepaalde mensen over u een rondvraag hadden gedaan.

U maakt echter geenszins aannemelijk dat uw rechten in Polen, een land dat sinds 2004 lid is van de Europese Unie, niet gevrijwaard zijn, nu Polen, net zoals België, gebonden is aan internationale en Europese rechtsregels.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties in Polen wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers. Verder blijkt uit deze informatie dat men zich in het geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager of het Bureau van de "Human Rights Defender". Bij problemen in opvangcentra bestaat ook de mogelijkheid tot het aanvragen van financiële bijstand vanwege het Office for Aliens om zich elders dan in het opvangcentrum te vestigen.

U maakt aldus met uw loutere beweringen niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zouden bieden aan Tsjetsjeense vluchtelingen zoals u en uw gezin, aan wie trouwens door dezelfde autoriteiten opvang werd verleend in het kader van jullie asielaanvraag in dit land.

Ter ondersteuning van uw vrees om in Polen te verblijven legde u in het kader van uw gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken in 2007 een internetartikel voor waarin wordt vermeld dat een Poolse speciale politie-eenheid het centrum van Lublin is binnengevallen op zoek naar explosieven bij Tsjetsjenen. De bewoners van het centrum waren hiervan zo geschrokken dat o.a. enkele zwangere vrouwen een miskraam kregen.

Alvast moet erop worden gewezen dat het in dit artikel beschreven incident (dd. 11.12.2005) te situeren is nadat u Polen reeds had verlaten (in september 2005).

Bijgevolg kan dit incident op zich geen rol hebben gespeeld in uw beslissing om uw asielaanvraag in Polen stop te zetten.

Ook moet erop gewezen worden dat de door u voorgelegde informatie afkomstig is van een bron met een duidelijk Tsjetsjeens-independentistische en religieuze inspiratie, een gegeven waarmee bij de inschatting van informatie die van deze bron afkomstig is, dient rekening te worden gehouden.

Uit informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt alleszins dat van dit incident toentertijd geen objectieve bevestiging kon worden gevonden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit door u neergelegd internetartikel gering. In het algemeen laat deze informatie niet toe te besluiten dat Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen – in tegenspraak met wat werd vastgesteld in de hierboven genoemde informatie van het CGVS – geen toegang zouden hebben tot de politie of tot andere beschermingsmogelijkheden.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Polen geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten bij eventuele problemen met Kadyrovtsi of Poolse burgers. De vaststelling dat u er echter de voorkeur aan gaf om afstand te doen van uw asielaanvraag in Polen doet dan ook manifest afbreuk aan het acute karakter van uw nood aan internationale bescherming.

U stelt verder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pt. 16 & 41; CGVS I p. 1-2) dat u in Slovakije ontsnapte uit het gesloten centrum waar u werd opgevangen omdat u er zich niet veilig voelde omdat het land grenst aan Rusland.

U trok naar Oostenrijk waar u vernam dat u zou worden gerepatrieerd naar Rusland. Dit wou u in elk geval vermijden omdat u niet zou geweten hebben waar in Rusland u zou afgezet worden. Daarom besloot u na twee dagen in Oostenrijk terug te keren naar Tsjetsjenië.

Wederom moet echter worden vastgesteld dat u zich beperkt tot het uitten van blote beweringen over uw situatie in Slovakije en Oostenrijk.

Concluderend dient te worden vastgesteld dat uw beweerde vrees in Polen, Slovakije en Oostenrijk geenszins opweegt tegen de door u verklaarde ernst van uw vrees jegens uw land van herkomst.

Indien u werkelijk een vrees koesterde t.a.v. uw land van herkomst mag er redelijkerwijs verwacht worden dat u een beroep zou doen op de eerst aangeboden kans op internationale bescherming (zelfs als deze met een opsluiting in een gesloten centrum gepaard zou gaan) i.p.v. hieraan te verzaken én terug te keren naar uw land van herkomst, dan nog specifiek naar de locatie waar de problemen die u aanhaalt om uw vrees te staven ontstaan zijn.

Deze vaststelling valt niet te verenigen met jullie verklaringen dat jullie omwille van levensbedreigende en vrijheidsberovende problemen Rusland zijn ontvlucht en ondermijnt als dusdanig op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste vervolging in jullie land van herkomst.

Bevestiging van het hierboven vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vrees jegens de Russische Federatie wordt gevonden in het feit dat u weinig informatie heeft over eventuele verdere ontwikkelingen in uw probleemrelaas.

Van een asielzoeker die beweert vervolgd te worden en daarom besloot te vluchten mag ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst en zo probeert bijkomende bewijzen te bekomen.

Gevraagd naar een stand van zaken verklaart u (CGVS II p. 2-3) dat u vanuit België contact heeft gehad met uw ouders in Tsjetsjenië die u vertelden dat de autoriteiten (politie, FSB) langskomen bij hen op zoek naar u en uw gezin.

Gevraagd of er convocaties voor u door de Russische autoriteiten zijn afgeleverd, denkt u van niet maar blijkt uit uw verklaringen dat u zich hierover niet heeft geïnformeerd bij uw ouders.

Ook m.b.t. uw zoon S. stelt u dat er misschien nog convocaties van het militair commissariaat voor hem zijn afgeleverd maar blijkt opnieuw uit uw verklaringen dat u zich hierover niet heeft geïnformeerd.

Ook uw vrouw (CGVS II vrouw p. 2) en zoon S. (CGVS II zoon p. 2) stellen dat jullie nog contact hebben met uw ouders in Tsjetsjenië maar hebben niet geïnformeerd of er nog convocaties voor u of S. zijn verstuurd.

S. bleek zelfs niet op de hoogte te zijn van het feit dat er sinds kort geen Tsjetsjeense rekruten meer worden opgeroepen door het Russische leger, hetgeen gelet op de aard van de problemen die uw zoon aanhaalt toch mag verwacht worden.

Het gebrek aan interesse dat u en uw zoon S. vertonen in de nasleep van de door jullie ingeroepen feiten, relativeert niet alleen de door jullie ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan bijkomend in het gedrang.

Ook wat betreft de beweerde persoonlijke problemen van uw zoon S., m.n. de oproeping om zijn legerdienst te vervullen, dient te worden opgemerkt dat er na een vergelijking van jullie opeenvolgende verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan deze vluchtmotieven.

Voor het Commissariaat-generaal verklaart uw zoon (CGVS I zoon p. 10-13) dat hij m.b.t. zijn legerdienst voor het eerst door het militair commissariaat werd opgeroepen in 2004, dat hij zich toen in 2004 aanbood en een uitstel voor zes maanden kreeg, en dat zijn termijn van uitstel van legerdienst reeds verlopen was voor zijn vertrek op 31/07/2005.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ zoon pt. 41) stelde uw zoon echter eerder dat hij uitstel kreeg voor zes maanden, nl. tot september 2005, en dat hij toen ondertussen (op 31/07/2005) het land had verlaten.

Bij confrontatie verklaart uw zoon (CGVS I p. 16-17) dat hij toen bij de DVZ geen concrete maand of jaar m.b.t. zijn uitstel gaf.

Deze motivering is onafdoende aangezien uit het gehoor bij de DVZ blijkt dat hem toen werd voorgelegd dat blijkens zijn verklaringen hij tot september 2005 uitstel had gekregen waarop hij bevestigend antwoordde en eraan toevoegde "maar in tussentijd hadden wij het land verlaten".

Uw zoon werd verder geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen met name dat hij bij de DVZ stelt dat hij voor zijn uitstel voor legerdienst te vervullen eindigde het land reeds had verlaten terwijl hij voor het CGVS verklaart dat deze termijn van uitstel toen reeds was verlopen. Zijn motivatie dat zoals hij het vandaag voor het CGVS verklaarde de correcte versie is, is echter enkel een verdere bevestiging van deze tegenstrijdigheid.

Uw zoon stelt ook (CGVS zoon I p. 14-15, 17) dat na de eerste convocatie van het militair commissariaat en het hierop volgende medisch onderzoek in 2004, hij nadien niet meer werd opgeroepen en hij zich nadien nergens nog heeft aangeboden i.v.m. zijn legerdienst.

Uw zoon werd erop gewezen (CGVS zoon I p. 18-19) dat er zich in zijn intern paspoort een stempel van dienstplicht bevindt die werd geplaatst op 08/04/2005. Hierop bevestigt uw zoon dat hij toen in april 2005 van het militair commissariaat een bewijs kreeg dat hij dienstplichtig is, hetgeen niet te rijmen valt met zijn aanvankelijke verklaringen.

Verder blijkt dat uw zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ zoon pt. 41) stelde dat hij een oproepingsbevel ontving toen hij bijna 18 jaar werd, i.e. maart 2005, hetgeen evenmin te rijmen valt met zijn verklaringen voor het CGVS.

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u asiel heeft aangevraagd/in het buitenland heeft verbleven (CGVS II p. 9), is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen.

Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer. Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geïsoleerd of kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime). Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde

asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie.

Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende geloofwaardige elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u wordt toegekend.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (hoofdzakelijk uw verklaringen van 07.08.2007 tegenover het CGVS), en deze van uw vrouw en uw zoon (hoofdzakelijk zijn verklaringen op 08.08.2007 tegenover het CGVS), inzake jullie reizen tussen West-Europa en Rusland.

U verklaart (CGVS I p. 4-6) dat u midden december 2005 met uw vrouw en kinderen per trein reisde van Grozny naar Noord-Ossetië. Jullie identiteitsdocumenten werden niet gecontroleerd maar wel jullie treintickets, waarvan u er drie van voorlegt op het CGVS.

Er moet reeds worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat u die verklaart (CGVS I p. 11; CGVS II p. 2-3) dat u sinds 2003 voorvluchtig bent en ondergedoken leefde uit schrik voor de FSB en politie, een dergelijke reis zou ondernemen met een treinticket waarop uw eigen naam prijkt (zie documentenmap nr. 4).

Nog betreffende jullie vluchtroute van 22/01/2006 tot 25/01/2006 verstopt in een vrachtwagen van Wit-Rusland naar België stelt u aanvankelijk (CGVS I p. 8-9) zich niet meer te herinneren dat jullie toen onderweg zijn uitgestapt en denkt u dat dit niet het geval was.

Onmiddellijk hierna verklaart u dat jullie onderweg tweemaal de vrachtwagen hebben verlaten voor een sanitaire stop, maar dat u zich hieromtrent kan vergissen.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Van iemand die zijn land verlaten heeft uit vrees voor vervolging en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles.

Uw vrouw (CGVS I vrouw p. 3) en zoon (CGVS I zoon p. 8) verklaren daarentegen dat jullie tijdens deze reis onderweg nooit zijn uitgestapt.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, is het echter niet aannemelijk dat u dermate onwetend en zelfs tegenstrijdig bent aangaande het verloop van uw reis.

Wat betreft jullie terugreis vanuit Oostenrijk naar Tsjetsjenië verklaart u (CGVS I p. 13) dat op de trein naar Noord-Ossetië jullie identiteitsdocumenten werden gecontroleerd, terwijl uw zoon (CGVS I zoon p. 14) ontkent dat jullie toen op een dergelijke manier werden gecontroleerd.

Nog wat betreft jullie vlucht en het bekomen van paspoorten verklaart u (CGVS II p. 4-5) dat jullie geholpen werden door twee neven van uw vrouw, nl. haar neef A. die werkte bij de verkeerspolitie en haar neef Mohammed die bij de Kadyrovtsy hoorde. Uw vrouw daarentegen stelde uitdrukkelijk (CGVS vrouw II p. 2-3) dat jullie enkel geholpen werden door haar neef A. die bij de verkeerspolitie werkte.

Deze vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, ontstaat ook het vermoeden dat u jullie internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uw loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS I p. 8) is geenszins van die aard dat het de afwezigheid van evidente objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren.

Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u in de jaren sedert uw asielaanvraag van 25.01.2006 nagelaten heeft om te doen (zie ook CGVS II p. 10).

U legt enkel een medisch attest dd. 23/06/2006 voor waarin echter geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar eventuele psychische en/of cognitieve verstoringen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort, en deze van uw vrouw en zoon, uw huwelijksakte, en de geboorteakte van uw zoon, bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist.

De 2 convocaties voor uw zoon S. m.b.t. zijn legerdienst tonen enkel aan dat hij eind 2005 werd opgeroepen door het militair commissariaat inzake zijn dienstplicht maar levert geen informatie over de door u en uw zoon beweerde problemen die hij zou gekend hebben.

Het attest dd. 26/07/2005 van de administratie van Bratskoy vermeldt dat S. en I.D. sinds 2000 er geregistreerd staan als zijnde vermist.

Alhoewel u verklaart (CGVS I p. 4) dat deze twee personen uw neven zijn kan dit niet uit dit attest worden opgemaakt. Dit attest bevat verder geen informatie die uw geloofwaardigheid betreffende uw persoonlijke problemen kan herstellen.

Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten (convocaties, attest van een administratie) in Rusland makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Het internetartikel over de legerdienst in Rusland bevat geen informatie over uw persoonlijke problemen of deze van uw zoon en bevat geen gegevens die bij machtig is jullie geloofwaardigheid te herstellen.

De 3 treintickets Grozny – Noord-Ossetië, de documenten van de Poolse en Oostenrijkse asielinstanties, en een internetartikel over gebeurtenissen in een opvangcentrum in Polen werden hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat een beslissing tot erkenning als vluchteling niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant.

Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 mei 2013 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), (zie p. 2) van "het recht op verdediging en op tegenspraak" en van de artikelen 26 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar de Proceduregids van UNHCR, dat de commissaris-generaal een "manifeste appreciatiefout" beging (zie p. 3) "door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden".

Hij verklaart dat hij in juli 2005 geslagen werd door militairen, wat volgens hem niet betwist wordt door de commissaris-generaal. Hij verwijst naar een arrest van het EHRM van 28 maart 2013, alsook naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker is de stelling van de commissaris-generaal dat er geen Tsjetsjeense rekruten meer worden opgeroepen door het Russische leger, niet correct. Hij stelt dat ze in de praktijk nog steeds opgeroepen worden; hij verwijst naar "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van januari 2012.

In een artikel "Tchéchénie: retour de citoyens russes et obligation de servir" van 11 augustus 2009 leest verzoeker *"dat een grote deel van de dienstplichtigen maakt gebruik van uitstelregelingen"*, zoals hij heeft verklaard, en voert aan dat hij in 2004 eerst naar het militair commissariaat is gegaan en dan in 2005 medische tests heeft gedaan, zes maand uitstel heeft gekregen omwille van medische redenen en zich nadien terug moest aanbieden.

Uit deze artikelen blijkt volgens verzoeker ook (zie p. 5) *"dat de omstandigheden in het Russische leger slecht zijn"* en dat hij, omwille van zijn Tsjetsjeense origine, een groot risico op onmenselijke of vernederende behandelingen loopt.

Verzoeker voert ook aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wél problemen zal hebben omdat hij naar het buitenland is gevlucht om zijn legerdienst te ontlopen. Hij wijst erop dat desertie door de wet bestraft wordt.

Volgens hem blijkt uit de bijgebrachte artikelen dat hij opnieuw opgeroepen zal worden, temeer gezien er lijsten bestaan die de namen bevatten van diegenen die de dienstplicht hebben proberen te ontduiken.

Hij stelt dat de commissaris-generaal over geen bewijzen beschikt dat hij niet opnieuw zal opgeroepen worden. Bovendien zo stelt hij zullen ook zijn ouders problemen krijgen.

Hij stelt dat indien hij zijn legerdienst doet, hij mishandeld zal worden en indien hij deze weigert te doen, hij bestraft én mishandeld zal worden.

Hij laat nog gelden dat de detentieomstandigheden in de Russische gevangenissen heel slecht zijn.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal zijn beslissing heeft genomen (zie p. 7) *"zonder verwijzen naar informatie. Er is geen document over de dienstplicht in Tsjetsjenië. Er wordt geen onderzoek gemaakt om te besluiten dat er geen risico voor Meneer is"*.

Volgens verzoeker is zijn vrees bij terugkeer naar Tsjetsjenië, ook gegrond door het feit dat hij naar het buitenland is gevlucht en/of er asiel heeft aangevraagd.

Hij stelt niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal aan de bronnen die gewagen van de afwezigheid van en risico bij terugkeer, meer waarde hecht dan aan bronnen die het tegendeel poneren; hij verwijst dienaangaande naar arresten van de Raad van 12 maart 2009 en 18 mei 2011.

Hij wijst er verder op dat de *"Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland"* van 6 december 2012 dat door de commissaris-generaal toegevoegd werd aan het administratief dossier, een e-mail bevat van een anonieme bron die niet is vertaald waardoor hij deze niet kan begrijpen.

Verzoeker stelt dat het gezin zich niet veilig voelde in Polen, dat de Kadyrovtsi het Poolse grondgebied ongehinderd kunnen betreden, dat er gevallen gekend zijn van personen die door Polen werden uitgeleverd aan Rusland, dat de Poolse bevolking betoogt tegen de Tsjetsjenen. Volgens hem worden deze verklaringen bewezen door het artikel van januari 2011 dat hij bijbrengt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, gaat verzoeker in op de situatie in Tsjetsjenië. Hij citeert uit de *"Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"* van 16 juli 2012, uit *"Droits de l'homme en Russie: le Nord-Caucase est encore et toujours un archipel de l'arbitraire"* van 6 september 2011, uit de internetartikelen *"Tchéchénie: deux chefs de l'insurrection abattus"* dd. 25 januari 2013, *"Attentat suicide à Grozny"* van 6 augustus 2012 en *"Au moins 9 morts et plus de 20 blessés dans une série d'attentats suicides en Tchétchénie"* van 31 augustus 2011.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens *"de beschermingsstatus"* toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift *"Arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens"* van 28 maart 2013, *"Artikel over de dienstplicht en de ontheemden in Tsjetsjenië"* van januari 2012, *"Artikel over de dienstplicht"* van 11 augustus 2009, *"Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"* van 18 mei 2011, *"Bijlage 2"* van de *"Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"* van 16 juli 2012, *"Arrest van De Raad van State"* van 7 mei 2013 en *"De situatie van de Tsjetsjenen in Polen"* van januari 2011.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker met zijn ouders in 2005 voor de eerste maal hun land van herkomst zijn ontvlucht, waarna ze twee maanden in Polen, twee weken in Slowakije en twee dagen in Oostenrijk verbleven.

Waar de vader van verzoeker op 7 augustus 2007 op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat hij in Polen asiel wou aanvragen, dat hij evenwel niet weet of hij er asiel wel degelijk heeft aangevraagd maar dat hij er door de autoriteiten werd opgepakt, stellen hij, zijn vrouw en verzoeker uiteindelijk dat ze in Polen, Slowakije en Oostenrijk géén asiel hebben aangevraagd (zie het verhoorverslag vader, 7, p. 1; zie het verhoorverslag moeder van 7 augustus 2007, p. 1; zie het gehoorverslag van 8 augustus 2007 van verzoeker, p. 1, 13).

Deze verklaringen van verzoeker en zijn ouders blijken echter bedrieglijk gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat ze wél asiel aanvroegen in Polen op 3 augustus 2005, in Slowakije op 30 september 2005 en in Oostenrijk op 13 oktober 2005.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hadden verzoeker en zijn ouders verklaard dat ze in augustus 2005 asiel hebben aangevraagd in Polen en deze procedure in september 2005 hebben stopgezet omdat ze zich in Polen niet veilig voelden gezien de Kadyrovtsi Polen vrij kunnen binnenkomen, er gevallen gekend zijn van personen die door de Poolse Staat werden uitgeleverd aan Rusland, er het Poolse volk betogingen hield tegen de Tsjetsjenen en wil dat alle Tsjetsjenen zouden uitgeleverd worden en dat verzoekers vader van andere Tsjetsjenen had gehoord dat bepaalde personen naar hem hadden gevraagd (zie "verklaring" vader, pt. 41; zie "verklaring" moeder, pt. 41; zie "verklaring" verzoeker, pt. 41).

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn beweringen niet aannemelijk maakt dat zijn rechten in Polen, een land dat sinds 2004 lid is van de Europese Unie, niet gevrijwaard zouden zijn, nu de Republiek Polen, net zoals België, gebonden is aan internationale en Europese rechtsregels.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties in Polen wel degelijk

beschikbaar is voor asielzoekers. Verder blijkt uit deze informatie dat men zich in het geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager of het Bureau van de "Human Rights Defender". Bij problemen in opvangcentra bestaat ook de mogelijkheid tot het aanvragen van financiële bijstand vanwege het Office for Aliens om zich elders dan in het opvangcentrum te vestigen.

Het internetartikel dat verzoekers vader voorlegt -waarin wordt vermeld dat een Poolse speciale politie-eenheid het centrum van Lublin is binnengevallen op zoek naar explosieven bij Tsjetsjenen- blijkt vooreerst afkomstig van een bron met een duidelijk Tsjetsjeens-independentistische en religieuze inspiratie; bovendien blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat van dit incident toentertijd geen objectieve bevestiging kon worden gevonden. Overigens betreft het artikel een incident dat dateert van 11 december 2005, dus nadat verzoeker en zijn ouders Polen reeds had verlaten in september 2005; bijgevolg kan dit incident op zich geen rol hebben gespeeld in hun beslissing om zijn asielprocedure in Polen stop te zetten.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zouden bieden aan Tsjetsjeense vluchtelingen zoals hij en zijn ouders, aan wie trouwens door dezelfde autoriteiten opvang werd verleend in het kader van hun asielaanvraag in dit land.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekers vader (zie "verklaring" vader, pt. 16, 41; zie ook het gehoorverslag van vader van 7 augustus 2007, p. 1, 2) dat hij het gesloten opvangcentrum in Slovakije verliet omdat hij er zich niet veilig voelde gezien het land grenst aan Rusland, dat hij naar Oostenrijk trok waar hij vernam dat hij zou worden gerepatrieerd naar Rusland en dat hij om dit te vermijden na twee dagen in Oostenrijk, terugkeerde naar Tsjetsjenië.

Deze gezegden betreffen volgens de Raad loutere beweringen over hun situatie in Slovakije en Oostenrijk.

Indien verzoeker werkelijk een vrees koesterde ten aanzien van zijn land van herkomst, mag er redelijkerwijs verwacht worden dat hij en zijn ouders de eerste kans zouden grijpen om een beroep te doen op internationale bescherming -zelfs als deze met een plaatsing in een centrum gepaard zou gaan- in plaats van hieraan te verzaken én terug te keren naar hun land van herkomst, dan nog specifiek naar de locatie waar de beweerde problemen zich zouden hebben voorgedaan.

De vaststelling dat verzoeker en zijn ouders in de zomer van 2005 de eerste keer hun land van herkomst zijn ontvlucht, waarna ze twee maanden in Polen, twee weken in Slovakije en twee dagen in Oostenrijk verbleven en in al deze landen asiel aanvroegen, maar reeds in oktober 2005 terugkeerden naar het dorp waar hun beweerde vervolgingsproblemen plaatsvonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad merkt verder op dat verzoeker en zijn vader onaannemelijk onwetend bleken over eventuele verdere ontwikkelingen van hun problemen.

Bij het verhoor van 3 april 2013 gevraagd naar een stand van zaken verklaarde verzoekers vader dat hij vanuit België contact heeft gehad met zijn ouders in Tsjetsjenië die hem vertelden dat de autoriteiten, met name politie en FSB) nog langskomen zijn bij hen op zoek naar hem en zijn gezin, maar hij bleek niet met zekerheid te weten of er convocaties voor hem door de Russische autoriteiten zijn afgeleverd, hij had hier evenmin over geïnformeerd bij zijn ouders (zie het gehoorverslag vader, p. 2, 3).

Ook aangaande verzoeker stelde verzoekers vader dat er misschien nog convocaties van het militair commissariaat voor hem zijn afgeleverd, maar dat hij ook hierover zich niet geïnformeerd had.

Verzoekers moeder (zie haar verhoorverslag van 3 april 2013, p. 2), alsook verzoeker zelf (zie zijn gehoorverslag van 3 april 2013, p. 2), verklaarden dat ze nog contact hebben met de grootouders van verzoeker in Tsjetsjenië, maar dat ze evenmin geïnformeerd hebben of er nog convocaties voor verzoeker of zijn vader zijn toegekomen.

De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij ook ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De onwetendheid en nalatige handelingen om zich te informeren in hoofde van verzoeker en van zijn ouders wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun vrees voor vervolging.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij in juli 2005 geslagen werd door militairen, wat volgens hem niet betwist wordt door de commissaris-generaal; hij verwijst in dit verband naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot voormeld van artikel dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald.

In casu werd gelet op bovenstaande vaststellingen, geen geloof gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker en zijn ouders, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Ook aan de voorgehouden persoonlijke problemen van verzoeker, zijnde de oproeping om zijn legerdienst te vervullen, kan geen geloof worden gehecht.

Zo verklaarde verzoeker op 8 augustus 2007 op het Commissariaat-generaal dat hij voor het eerst door het militair commissariaat werd opgeroepen in 2004, dat hij zich toen aanbood en een uitstel voor zes maanden kreeg, en dat die termijn van uitstel reeds verlopen was vóór zijn vertrek uit zijn land op 31 juli 2005 (zie het verhoorverslag, p. 10-13).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarentegen dat hij een uitstel kreeg van zes maanden, tot september 2005, en dat hij voordien -op 31 juli 2005- zijn land reeds had verlaten (zie "verklaring", pt. 41).

Verzoeker verklaarde op het commissariaat-generaal ook dat hij na de eerste convocatie van het militair commissariaat en het hierop volgende medisch onderzoek in 2004, nadien niet meer werd opgeroepen en hij zich nadien nergens nog heeft aangeboden in verband met zijn legerdienst (zie het verhoorverslag, p. 14, 15, 17).

Gewezen op het feit dat er zich in zijn intern paspoort een stempel van dienstplicht bevindt die werd geplaatst op 8 april 2005 (zie het gehoorverslag, p. 18, 19), gaf hij als uitleg hij dat hij in april 2005 van het militair commissariaat een bewijs kreeg dat hij dienstplichtig is, hetgeen niet te rijmen valt met zijn aanvankelijke verklaringen.

Verder blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer verklaarde dat hij een oproepingsbevel ontving toen hij bijna achttien jaar werd, in maart 2005 (zie "verklaring", pt. 41), hetgeen evenmin te rijmen valt met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gelijklopende en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De incoherente en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker ondergraven de geloofwaardigheid van diens problemen in verband met de oproeping voor zijn legerdienst.

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit de bijgevoegde artikelen om aan te tonen "*dat een grote deel van de dienstplichtigen maakt gebruik van uitstelregelingen*", zoals hij verklaarde, en dat het tevens mogelijk is dat hij "*eerst door het militair commissariaat is gegaan en dan medische tests heeft gedaan*". Uit deze artikelen blijkt volgens verzoeker verder "*dat de omstandigheden in het Russische leger slecht zijn*" en dat hij, omwille van zijn Tsjetsjeense origine, een groot risico op onmenselijke of vernederende behandelingen loopt.

Verzoeker voert aan dat hij problemen zal krijgen omdat hij naar het buitenland is gevlucht en omwille van het feit dat hij zich aan zijn dienstplicht onttrokken heeft, bestraft zal worden.

Volgens verzoeker blijkt uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde artikelen dat hij bij terugkeer naar zijn land opnieuw zal opgeroepen worden, gezien erop de luchthaven lijsten voorhanden zijn die de namen bevatten van de dienstweigeraars. Uit bedoelde artikelen blijkt volgens hem ook dat de detentievoorwaarden in Rusland heel slecht zijn.

De Raad wijst erop dat gelet op wat voorafgaat, geen geloof wordt gehecht aan verzoekers problemen in verband met zijn legerdienst.

De argumenten die verzoeker aanbrengt in verband met uitstelregelingen, procedures bij het militair commissariaat, de levensomstandigheden in het Russische leger, de bestraffing bij ontduiking van de legerplicht en de detentieomstandigheden in de Russische gevangenissen, zijn dan ook irrelevant.

De Raad is van oordeel dat de vrees van verzoeker en zijn ouders voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van hun asielaanvraag en/of verblijf in het buitenland (zie het verhoorverslag van vader van 3 april 2013, p. 9), op basis van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet aannemelijk is.

Uit die informatie blijkt dat enkele bronnen weliswaar aangeven dat de Tsjetsjenen die naar hun land terugkeren, een risicogroep vormen, maar op basis van informatie uit andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met rede vervolging dienen te vrezen of een reëel risico zouden lopen op ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij niet begrijpt waarom de bronnen die stellen dat de Tsjetsjenen geen risico lopen in geval van terugkeer, blijkbaar voor de commissaris-generaal meer waarde hebben dan deze die wel een risico aanduiden.

De Raad antwoordt dat uit bedoelde CEDOCA-informatie in het administratief dossier, blijkt dat verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen, met name "International Crisis Group", "Human Rights Watch", "Caucasian Knot" geen enkele melding maken van het feit dat de Tsjetsjenen die terugkeren, op zich een risicogroep zouden vormen.

Noch de "Internationale Organisatie voor Migratie", noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië.

Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de "Internationale Organisatie voor Migratie", dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen weliswaar individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer, maar uit bijkomende gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer, bleek dat ze werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden, los van deze terugkeer.

Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden, niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep, met name omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime.

Uit voormelde informatie blijkt dus geenszins dat iedere Tsjetsjeen die terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Evenmin kan besloten worden dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad van 18 mei 2011 en 12 maart 2009, merkt de Raad op dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

De Raad besluit dan ook dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland*" van 6 december 2012, zoals toegevoegd aan het administratief dossier, een e-mail bevat van een anonieme bron en dat deze e-mail niet vertaald is naar de taal van de rechtspleging waardoor "*verzoeker kan niks begrijpen*".

Vooreerst wijst de Raad erop dat de informatie die in het administratief dossier terug te vinden is, wordt verzameld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar. De persoon die de informatie verschaft is overigens niet anoniem voor de ambtenaar die het CEDOCA-onderzoek gevoerd heeft en deze anonieme bron heeft er geen enkel voordeel bij om valse antwoorden te geven op de vragen die hem gesteld worden. De anonimiteit van een bron op zich maakt de door hem geleverde informatie niet onbetrouwbaar, temeer gezien het in het belang van de asielzoeker kan zijn dat de asielinstanties discreet blijven over hun informatiebronnen. Bovendien laat artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 toe dat inlichtingen worden bekomen via e-mail.

Verder wijst de Raad erop het feit dat deze bijlage van bedoelde SRB een antwoord van een contactpersoon in het buitenland bevat -zijnde een derde die niet onderworpen is aan de taalwetten in bestuurszaken- geen afbreuk kan doen aan het feit dat zowel de bestreden beslissing als de SRB zelf, in het Nederlands zijn gesteld, zodat er geen schending is van de taalwetgeving.

Bovendien legt artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet op dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept in de taal van de procedure dient te worden gesteld of vertaald (RvS, nr.168.176 van 22 februari 2007).

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Het arrest van 28 maart 2013 van het EHRM dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, handelt over een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wanneer een Tsjetsjeense onderdaan wordt uitgezet naar Rusland.

Dienaangaande merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van voormelde "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" dd. 16 juli 2012, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

Verzoeker maakt met zijn citaten uit de *"Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"* van 16 juli 2012, uit *"Droits de l'homme en Russie: le Nord-Caucase est encore et toujours un archipel de l'arbitraire"* van 6 september 2011, uit de internetartikelen *"Tchéchénie: deux chefs de l'insurrection abattus"* van 25 januari 2013, *"Attentat suicide à Grozny"* van 6 augustus 2012 en *"Au moins 9 morts et plus de 20 blessés dans une série d'attentats suicides en Tchétchénie"* van 31 augustus 2011, niet aannemelijk dat de situatie er actueel van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE